

ΟΛΑ ΕΛΩ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ

Τάσος Συμεωνίδης
(RIEAS Ακαδημαϊκός Σύμβουλος)

Copyright: Research Institute for European and American Studies (www.rieas.gr)
Publication date: 12 March 2017

Note: The article reflects the opinion of the author and not necessarily the views of the Research Institute for European and American Studies (RIEAS).

Από καταβολής Νεωτέρας Ελλάδος οι έλληνες πολιτικοί έχουν δύο κύριες απασχολήσεις ως πατέρες του Έθνους: το βόλεμα των αναρίθμητων «φυλών» της ελληνικής κοινωνίας στο Δημόσιο και την ακατάσχετη, κενή, και ασυνάρτητη λογοδιάρροια.

Πρώτες επιλαχούσες απασχολήσεις πέραν αυτών έρχονται η παθολογική ψευδολογία και οι κοκορομαχίες εντός και εκτός του «ναού της δημοκρατίας» ήγουν του πολυπαθούς κοινοβουλίου.

Σήμερα, το φιλοθεάμον κοινόν, δηλαδή το σύνολο του «κυρίαρχου» λαού, απλώς παρακολουθεί ψηλαφίζοντας το κινητό του και ρουφώντας έναν ακόμα «latte», και, από καιρού εις καιρόν, ψηφίζει σε «δημοκρατικές» εκλογές, που βεβαίως δεν ήσαν και ιδιαιτέρως δημοκρατικές πολλές φορές, ούτω επιβεβαιώνοντας την λαϊκή εμπιστοσύνη στους «ηγέτες» μας ή, κατ' άλλον γλωσσικό κόσμημα, στους «μπροστάρηδες» μας.

Ο μηχανισμός αυτός, πλην ελαχίστων εξαιρέσεων, δεν απέδωσε **ποτέ** ιστορικούς τα δέοντα και αναγκαία, δηλαδή:

- κυβερνήσεις με
 - ισορροπημένες και τίμιες σχεδιάσεις, με προεξάρχουσα συνείδηση ότι η απάτη, η κατασπατάληση του δημόσιου χρήματος, και τα κακουργήματα της διαφθοράς πρέπει να καταδιώκονται και να τιμωρούνται απηνώς·
 - με γνώση του βαρύτατου καθήκοντος της προστασίας μιας αποδεκτής κοινωνικής ισορροπίας-φραγμό στις ακρότητες και τους χυδαίους πειραματισμούς διαφόρων «εκσυγχρονιστών» κυρίως σοσιαλίζουσας κοπής·

- με προσήλωση στη πολυδιαφημισμένη «ανεξαρτησία» της δικαιοσύνης που στην ουσία ουδέποτε έγινε ιδιαίτερος σεβαστή·
- και με **μοναδική πυξίδα** την εξασφάλιση της Πατρίδας και της εδαφικής της ακεραιότητας με **κάθε θυσία**.

Πασχίζουν οι ιστορικοί και οι «έγκυροι» γλειψιματίες σχολιαστές, πλην ελαχίστων, να φτιασιδώσουν τα απαράδεκτα δημιουργώντας, καλλιεργώντας, και αγιογραφώντας «εθνάρχες,» «σιδερένιους,» και «εθνοσωτήριους». Αλλά τα «είδωλα» μένουν κούφια και σαθρά.

Αργά ή γρήγορα όλοι αυτοί οι «ηγέτες» αποδεικνύονται (και αποδείχθηκαν) όχι ατσάλινοι, όπως τους θέλει η ελληνική αυταπάτη και ανοησία, αλλά γενικώς μέτριοι προς χείριστοι, με την επιπλέον διάκριση της επαγγελματικής τους προσπάθειας για διάχυση του διαβρωτικού κομματισμού και την καθιέρωση «ισότητας» προς τα κάτω.

Η περίφημη Μεταπολίτευση υπήρξε το άριστο εργαστήριο ενός Έλληнос Δρος Φρανκενστάιν για την επαναφορά στη ζωή των αναγκαστικά συνταξιοδοτημένων από την χούντα «ηγετών» μετά την 21/4/1967. Το παροιμιώδες «ρολόι της ιστορίας» ξανάρχισε αμέσως να κτυπά μόλις η χούντα κατέρρευσε και αποκατέστησε έτσι την σύνοδο των «σωτήρων» της χώρας ανασύροντας τους από τον χώρο απόθεσης υλικών κατεδαφίσεως της δεκαετίας '60 που κανείς πλέον δεν θυμάται.

Το τι επακολούθησε το γνωρίζουμε όλοι.

Η σημερινή αδιέξοδος κατάσταση δεν είναι παρά η πλέον πρόσφατη μετάλλαξη της βαριάς πολιτικό-κοινωνικής κακοήθειας που εισέβαλε στο σώμα της Ελλάδος στα αμέσως μεταπολιτευτικά χρόνια.

Το απαύγασμα της αποκατασταθείσας «δημοκρατίας» ήταν να μεταβληθούν οι παρά λίγο σταλινικοί δικτάτορες του 1946-49 σε «πλέριους δημοκράτες», άσπιλους, αθώους, και χειροκροτούμενους ακόμη και από ορισμένους που τους πολέμησαν στα βουνά για να σώσουν την χώρα από τον «υπαρκτό σοσιαλισμό» του παππούλη Γιόζεφ που κι αυτός εγκατέλειψε τους «δημοκράτες» με την γνωστή του ευκολία στη μοίρα τους.

Οι δήθεν «συντηρητικοί» τσακίστηκαν να προσαρμοσθούν ακατανόητα στα νέα «δημοκρατικά ήθη» και αποδέχτηκαν χωρίς τσιμουδιά μια ευρύτατη αποσάθρωση του δημοσίου και του ιδιωτικού από μισαλλόδοξες και εξωφρενικές «τρίτες πορείες» προς την Ουτοπία -- υποβοηθούμενες από εξοντωτική σπατάλη και εκρηκτικό δανεισμό, πολιτικό αμοραλισμό, και την προώθηση και ατράνταχτη εγκατάσταση του θεσμού της πολιτικής φάρας με χροιές της ιδιότυπης «τιμής» του οργανωμένου εγκλήματος.

Έγιναν έτσι, σταλινικοί και «συντηρητικοί», εις σάρκαν μίαν μοιράζοντας το παιχνίδι και πλουτίζοντας αναλόγως (ουδείς ορθόδοξος μαρξιστής είναι πτωχός και ουδείς σκληρός 'συντηρητικός' δεν προσπερνά το παράδειγμα του ορθοδόξου μαρξιστού).

Οι απόγονοι αυτών των μεταπολεμικών ψευδαργύρων Φαραώ του έθνους ακόμη

ταλαιπωρούν την χώρα· παιδιά, παιδιά των παιδιών, εγγόνια, ανιψιοί και ανιψιές, έμπιστοι παρατρεχάμενοι, ακολουθούμενοι από τάγματα υποτακτικών, παίζουν την χώρα στη ρουλέτα και περνούν καλά και μεις χειρότερα.

Οι απόγονοι αυτοί μάλιστα αποδεικνύονται **αβυσσαλέα χειρότεροι** από τους προπάτορες τους, συναγωνιζόμενοι στις «υπερβατικές» ανοησίες, στις συνεχείς «παρεμβάσεις» για τα μηδαμινά και στις προσεκτικές αποστάσεις από τα δύσκολα, στις ξιπασμένες και ανέξοδες αυτό-αναλύσεις του πώς θα σώσουν την χώρα, και στις αχαλίνωτες αγράμματατες σάχλες του «ποσταρίσματος» τους στα «σόσιαλ μίντια».

Και το ερώτημα ανακύπτει: *τι έπραξε ο «κυρίαρχος» λαός για να αντισταθεί στα χρόνια που ακολούθησαν τα «πέτρινα» εκείνα της στρατοκρατίας και που έχουν δώσει έναυσμα για τόσες διηγήσεις και ιστορίες κατά φαντασίαν «αντίστασης» στις οποίες μπροστά τους αυτές για τις **πραγματικές ματωβαμένες θυσίες της Κατοχής** ωχριούν;*

Η απάντηση είναι εύκολη: Έπραξε ελάχιστα μέχρι τίποτα.

Συμπαράσύρθηκε αδιαμαρτύρητα από την «πρόοδο» που σάρωσε ό,τι ελάχιστα θεμέλια είχε ακόμα η τότε η ελληνική κοινωνία.

Δέχτηκε την κατάλυση της οικογένειας· την διάλυση της Παιδείας· την ανασκολόπιση της ιστορίας και την μανιασμένη καταπολέμηση της εθνικής μνήμης· την ποινικοποίηση του πατριωτισμού· την αποδοχή της πρόστυχης «πολιτικής ορθότητας» και της εισαγόμενης «ισότητας»· την αποδοχή της καταδίωξης και κοινωνικής καταστροφής των κάποιων άμοιρων σκεπτόμενων· την μεταβολή του ήδη οριακά πρωτόγονου πολιτικού βίου σε μάντρα διαφθοράς, κλοπής, ασυνειδησίας, κατάχρησης, και «εκσυγχρονισμένου» συμμοριτισμού και τόσων άλλων μοιραίων ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός.

Με την «ηγεσία» των μηδαμινών και αποτυχημένων μάγων ο Έλληνας, του οποίου «ο τράχηλος ζυγό δεν υπομένει», βρέθηκε αλυσοδεμένος θρανίτης εις τας κόπους της γαλέρας μιας μακάβριας ολοκληρωτικής «διάσωσης» καταδικασμένος σε ισόβια από τους ευρωπαϊούς μαρσάλους και τους νεοφιλελεύθερους δικτάτορες.

Αλλά η θεομηνία αυτή δεν φαίνεται να συνετίζει ή να κινητοποιεί κανέναν.

Άκρα του τάφου σιωπή τυλίγει την φιλότιμο Ελλάδα που παρακολουθεί ως θεατής, βουβή και τρομοκρατημένη, τον τεμαχισμό του σώματος της σε «φιλέτα» και «παϊδάκια» αναλόγως της διαθέσεως των μαρσάλων, με τους έλληνες «ηγέτες» να χοροπηδούν αδιάκοπα σαν απελπισμένοι γελωτοποιοί και που και που να μουρμουρίζουν ξέπνοα για την καθυστέρηση της «αξιολόγησης.»

Και σήμερα παρακολουθούμε, στο απόγειο της μεταπολιτευτικής αυτής πανδαισίας, the Theater of the Grotesque των παρόντων «ηγετών», με εκδρομική περιβολή πρώτης γυμνασίου και τετάρτης ποιοτικής κατηγορίας, αλογοουρές, σακίδια, με φρικαλέα «ελληνικά» κ.λπ., ανθρώπους που είναι ανίκανοι να «χωρίσουν δυό γαϊδάρων άχερα», να προσποιούνται ότι

«σκληρά» διαπραγματεύονται τις τύχες μας με τον συρφετό των ορνέων όταν η άνευ όρων παράδοση τους είναι πια το ίδιο χλιοπαιγμένο δράμα που ξεκίνησε στο Καστελόριζο το 2010 .

Όλοι αυτοί οι ολέθριοι, ανίκανοι, και ευτελείς θα χαθούν φυσικά «στο χρονοντούλαπο της ιστορίας», αλλά **χωρίς δυστυχώς την παραμικρή υποδειγματική τιμωρία**. Τα θαύματα τους όμως θα έχουν κατεδαφίσει και το κράτος και το έθνος που, έτσι και αλλιώς, φθίνει δημογραφικά με απελπιστικούς ρυθμούς οι οποίοι δεν συγκίνησαν ποτέ, και δεν συγκινούν, κανέναν.

Με το καλό λοιπόν.

Όλα εδώ πληρώνονται.